

Страх як не люблю хворіти. Мене б'є пропасниця, лишень бачу лікарню чи лікаря у білому халаті. Тепер-то вони ще й у кольорових ходять. І не в халатах, а в чомусь на кшталт піжам. Але то просунуті лікарі, а оці, що в звичайних поліклініках – чисто тобі Айболіті. Про запах ліків просто промовчу. Вивертає від думки. І це не перебільшення, радше метафора. Метафора, вигаптувана дитячими страхами.

Ото не треба було мене в дитинстві лякати тіткою, яка прийде і дасть укольчик чи гірку пігулку. Проте я тішусь, що не пішла вдачею у маму, яка, до слова, не заперечує свою іпохондрію, ба навіть хизується нею. Зі слів мами, якщо вкрай безпечно ставитись до здоров'я, як я, то можна пропустити якісь важливі симптоми, котрі згодом наберуть небаченої сили і їх вже не спиниш. Вельми сумнівна теза, як на мене. У наших лікарнях тобі знайдуть потрібний симптом, що перейде у хронічну форму, яку будуть розвивати й поглиблювати аж доти, доки в тебе вистачить терпцю та коштів з цим симптомом марно боротись.

До дитячих страхів додався юнацький досвід. Подружки запросто пропускали школу, імітуючи як не біль у горлі, то сухий кашель або шлункові кольки. Я їм, чесно кажучи, заздрила. Лишається котрась із них вдома на самоті, спить скільки хоче (а я до сну – ох, яка ласа), уроків не треба зубрити, ніхто над тобою не висне, тиша, телевізор у твоїм розпорядженні – суцільні переваги. Дівчатка торочили, що я навряд зможу отак з півоберту зіграти хвору, бо вправний симулянт має постійно тренуватись та практикувати, і лишень здобувши досвід може вводити в оману аматорів і професіоналів. Отож придумали для мене особливу схему. Я мусила захворіти насправжки, а вже хворіючи, прислухатись та придивлятись до своїх реакцій та дій, аби потім, у потрібний момент, вдало відтворити ознаки хвороби. Варіантів захворювань – безліч. Можна було їсти лід з морозилки, можна було зануритись у ванну з холодною водою, кинути на ногу щось важке (молоток, трилітрову

банку з помідорами, масляний калорифер) або після молока спожити, до прикладу, оселедець чи з'їсти залишений на підвіконні на кілька діб шматок торта. Та вдома у мене не було ні льоду, ні оселедця, слоїк з помідорами – шкода, наслідки поїдання зіпсованого торта мене не тішили, до того ж тоді вимкнули на кілька діб воду – і гарячу, і холодну (ні тобі зануритись, ні ошпаритись), тож я обрала інший шлях. Вийшла на засніжений балкон босоніж. Уперто стояла, доки не перестала відчувати пальці ніг. Зараз ще думаю, як не повідморожувала ступні? Тоді й підхопила важку ангіну. Під час лихоманки й судом дійшла висновку – краще бути здоровою. Тому не лише не люблю хворіти, а й не хворію... майже ніколи. Ймовірно, стояння на снігу викликало у моєму молодому організмі шалений спротив до хвороб – імунітет зразковий.

Проте бувають правила, а бувають і винятки з них. І ось я вже другий тиждень не вилажу з ліжка. П'ю багато води з лимоном, шмаркаюсь у паперові серветки, відсипаюсь і полощу горло. Сама. Без допомоги рідних, близьких або друзів. Мама поривалася переселитись до мене на час моєї недуги, але я зупинила її.

– Не хочу, аби ти підхопила від мене вірус, – збрехала.

Збрехала, бо насправді звикла сама собі давати раду. Доросла жінка, можу обходитись без матусиної «підстеленої соломки».

Я все ще винаймаю однокімнатну квартиру, але тепер ні з ким не у парі. Мій... тобто вже не мій... чоловік... тобто хлопець... до того ж колишній... повернувся до своєї Німеччини. Ми залишились друзями: ніхто нікому нічого не винен. Я навіть не переживала аж дуже, чого не скажеш про Марка. Він і плакав, і благав мене їхати з ним, але моє місце тут. Вже колись їздила. Досить!

З роботою у мене також тимчасове затишшя. З телеканалу пішла, до іншого берега мене все ще не прибило. Якби я бодай на грам розуміла, до якого берега мене мало би

прибити, то, може, десь там поблизу й пропливала б. «Живеш, як божа пташечка», – каже мій тато, який все ще не полишає сподівань, що я таки опинюсь на тій роботі, до якої мене повсякчас схиляє доля. А я все упираюся. Яюсь не до снаги мені у моєму віці, у моєму молодому віці, працювати під козирок, за чіткими правилами і суворої субординації. Та й форму я не люблю. Ходять усі, як з інкубатора. За тією формою людини не видно. А якщо по мені плаче щось романтичніше, ніж поліція? Може, в мені сидить нерозкрита актриса чи науковиця? А може, я стану письменницею чи серфінгісткою...

– Досить продукувати дурню, – кажу сама собі, бо люблю розмовляти з простором.

Ковтаю слину – раз і вдруге, по-мазохістськи насолоджуючись болем, і теліпаюсь до ванної кімнати вкотре за сьогоднішній ранок полоскати морською сіллю своє хворе горло.

У перервах між булькотінням роздивляюсь відображення у дзеркалі. Я б, може, й була бридкою – кошлате волосся, блискучі очі, – та виглядала радше тендітною і незахищеною. Таких хочеться обійняти.

– Ага, обійняти і плакати, – погоджуюсь сама з собою.

Роздивляюсь збоку, скосивши очі й підставляючись до дзеркала лівим боком. Так і є. Як на мій смак, мені личить хворобливий вигляд. Видно, вірус чи там бактерії (я вже не знаю, що саме) примушують моє тіло шаленими температурами виробляти якісь нові клітини. І ось я вже схожа на зірку німого кіно. Гострі вилиці, ледь помітні темні кола під очима, блідий лоб і легкий рум'янець (спричинений температурою) та творчий безлад на голові перетворили мене на жінку-вамп (хоча насправді я – жінка-підліток). Якби ще так пекельно не боліло горло, можна було б у такому стані жити і навіть полювати на неодружених чоловіків. Принаймні, вийшовши надвір, я б збирала на собі захоптиві погляди сильної статі.

– Упевнена, – прохрипіла й повторила ще раз, бо цей хрипкий тембр личив мені.

Після неприємної процедури полоскання і приємної – самомилування, захотілось глянути, як там на волі, чим та воля живе без мене. Підійшла до вікна у кухні. Всілась на підвіконня. Якби тут була мама, вона б уже ввімкнула сирену. Бо ж не можна сидіти отак, один необережний рух – і ти (тобто я) вилітаєш з поверху і розбиваєшся на смерть. Я дмухнула на шибку і намалювала на запотілому клаптику сердечко. От чому саме цей символ завжди хочеться малювати на вікнах? Час позбавлятисть стереотипів! Провела долонею по малюнку. Сьогодні вже не так ріже очі від денного світла. Хоча не скажу, що мені просто його сприймати. Доки не почало лихоманити, дивилась надвір. Листопадовий перший сніг ледь вкривав асфальт і тут-таки танув. Люди, зсутулившись, перебігали через дорогу – тікали від невідворотних сутінок, які за якусь годину накинуться на Вінницю. На годиннику пів на п'яту. Зараз дзвонитиме мама.

Лишень я про це подумала, як мій телефон дав про себе знати. Блискавично опинилась у спальні. Нишпорилася в бебехах, роз'єднувала ковдри, простирадло та подушки. Врешті, видобула слухавку та відповіла, захекавшись.

– Тобі зле? – занепокоєно запитала слухавка маминим голосом.

– Чого б це мені було зле? – я не приховувала роздратування.

– Як температура?

– Є, – відповіла й хмикнула, оцінивши власний дотеп.

– А яка? – маму так просто з пантелику не зіб'єш.

– Тридцять сім і два, – пальцем в небо.

Я не міряла температуру від учора. Але нехай мама тішиться. 37,2 в порівнянні з 38 три дні тому і 39,5 п'ять днів тому – це щастя.

– Слава Богу. А як ти взагалі?

– Ма, я нормально. Хочу спати, – спати я не хотіла, просто важко говорити. У горлі вовтузилися їжаки, хоча й не так, як на початку тижня, коли хвороба тільки зав'язувалася.

– Ти...

– Полощу, – випредила питання.

– А...

– Їла, – знову.

Тут збрехала.

– Ну... – мамині аргументи вичерпано.

– Бувай, мам, – і замість покласти слухавку, витримала паузу, в яку мама увіпхала ще одне питання, точніше, навіть не питання, а наказ, проголошений як питання.

– Ти ж завтра підеш в лікарню, бо я домовилась з сімейним.

– Якщо не буде температури.

– Хоч і буде невелика, треба йти. Тебе має оглянути лікар. Зое! – останнє слово – докір.

– Добре, добре, – у цих справах з нею краще погодитись, ніж сперечатись. – А на котру?

– На восьму ранку.

– О Боже, – застогнала.

– Ти ж виспалась за тиждень. Чи ні?

Що моя мама, якій з головою вистачає шість годин сну, може знати про норми відпочинку? Як можна порівнювати її потреби уві сні з моїми? Коли у неї безсоння – це просто додатковий час для потрібних справ. Якщо у мене безсоння – це катастрофа, це апокаліпсис, це клямка.

– Так-так, я все зрозуміла. Ой, у мене кава тікає.

За ту секунду, що мій палець натискав відбій на телефоні, я встигла почути здивування мами, що я о такій порі збираюсь пити каву. Воно й дійсно, яка кава ввечері? Це поза моїми принципами. Знову ж таки з огляду на ймовірність безсоння і наслідки.

Але про що я розмірковую? Хіба я збиралась кавувати? Я ж ту каву навіть не варила і вона в мене не думала тікати.

Це усе відмазки, аби уникнути маминого піклування. Вона усе ще сприймає мене за безтолкову дитину, за підлітка, який потребує старшого порадника і помічника. Як би це егоїстично не звучало, але добре, що окрім мене захворів ще й тато. Тож мама розривається між нами двома, але на користь свого чоловіка. Бідний, бідний татусь, уявляю, скільки йому довелось випити малинового чаю...

– Тьфу-тьфу-тьфу, – сплюнула, уявляючи як у мене між зубами застрягають ці підступні малинові кісточки і як мене нудить від необмежених доз гарячого приторного напою.

Мама – прихильниця міксу з народних та традиційних методів лікування. Я схиляюсь до думки, що хвороба сама мине, що з нею мусить боротись організм, а не фармакологія чи трава. А от мій тато – адепт дієвіших методів та міцніших рідин. Коньяк або насамкінець самогон з перцем очолюють його рейтинги боротьби з бактеріями. Але доки мама на ногах, вона лікуватиме уражених хворобою так, як вважає за потрібне. Отже навряд чи татусеві вдається там зсборбувати чогось міцнішого за малину чи калину.

Я вимкнула телефон, аби ніхто мене не відволікав від перегляду телевізора. Шукаючи фільм під настрій, натрапила на новини телеканалу «Сьоме небо», на якому мені випало колись працювати. Транслювався підсумковий випуск новин. Моя подруга Тетяна Горобець – у цьому випуску за диктора.

– Привіт, Тетянко, – прошепотіла, звертаючись до екрана. Дикторка тим часом начитувала чергову підводку. – Якось забіжу до тебе, – продовжила уявний діалог.

Колись мій дідусь розмовляв з телевізором – і це мене неабияк смішило. А ось прийшов той час, коли і я теревеню з технікою. Видно, старість вже потихеньку насувається.

Понишпорила під ліжком, знайшла пакування з серветками, витягла кілька й смачно вичовпла носа, аж мені закрутило в лобній частині черепа.

– Непересічною подією цієї осені стало те, що в одному з міських моргів вимкнули опалення, – сповіщала якась

молода журналістка у закадровій начитці сюжету. – Наразі працівники вимушені...

Ця новина примусила мене прислухатись і придивитись до сюжету. Не тому, що вона аж така цікава чи сенсаційна. Просто дивуюсь умінню провінційних кореспондентів вишукувати такі смішні теми й видавати їх за серйозні. У морзі відімкнули опалення, працівники ходять по приміщенню вдягнені і скаржаться, що їм ні рук помити, ні роздягнути-сь. А я собі думаю: «Зате трупам комфортно». І мене розбирає сміх.

Знімальна група записує коментарі під стінами моргу. Видно, не вдалось просочитись всередину. Взагалі-то мене не цікавить синхрон темнобрового симпатичного чоловіка, схожого на грузина. Тим паче, нічого нового він не сповіщає. Переповідає те, що вже хвилиною раніше сказала журналістка за кадром. Уміють же переливати з пустого в порожнє. Дефіцит новинних тем призводить до того, що матеріали з моху і болота. Якби бодай один труп показали – рейтинг би підріс, а так...

– Нецікаво, – перемкнулась.

Мультики, музичний хіт-парад, реклама, медична програма, тварини, машини, риболовля, ремонт – і нарешті те, що я шукала. На тридцять п'ятому каналі саме починається кіно. Я втрапила на заставку. Хотілося б якусь мелодраму чи бодай просто драму, можна й детектив.

– Опа! – розчаровано промовила.

На екрані вималювалась назва – «Мертві не помирають». Отже, тема мертвяків триває. Як-то кажуть – долю не оминеш. Що тобі написано, те й буде у тій чи іншій формі.

– Ну, так тому й бути, – погодилась з усесвітом і вpleлась у комедійний світ кіношних жахів.

Джармуш зняв свої жахи й назвав їх комедією. Проте я відмовляюся сприймати таке кіно за комедійний жанр. От відмовляюся – і все тут. Мені не смішно, хоч ти трісни, мені страшенно страшно. У мене завмирає серце і перехоплює

дихання. Я здригаюсь, ба навіть на пів метра підскакую на кожному музичному акценті. Потім довго віддихуюсь, приходячи до тями.

На середині фільму опинилась під ковдрою по очі. Так і не додивилась, бо втратила сюжетну лінію, лиш жахалась тіней на стіні і сусідських стуків з-за стіни. Боялась йти до туалету, пропустила чергове полоскання горла. Хто ж дурний піде по темному, кому ж дурному збреше в голову за кожним кутком уявляти, а то й бачити отих напівзотлілих живих трупів, якими так щедро кишіло у кінострічці. Ще чого доброго й з унітазу вилізе чиясь рука. Аби не боятись – різко заснула.

Верзлось уві сні бозна-що. Тричі прокидалась у холодному поту, ходила пити воду з чайника, вже не зважала, що по темній квартирі. Те, що відбувалося у моїх снах, значно страшніше, ніж те, що я бачила в кіно. Моя уява працювала на випередження. Мабуть, організм хотів виробити щонайбільше адреналіну, аби покінчити з цією триклятою ангіною.

На ранок почувалась як огірочок. Хотілось жити й творити, навіть витворяти. Бажалось почати життя з нуля. Зайнятись якоюсь новою справою, віднайти в собі нові можливості та втілити їх. «Може, зганяти в "Канцтовари" по акварельні фарби? – подумалось. – А що? Спробую малювати. Може, в мене талант десь дуже глибоко закопаний, а я й не знаю». Із закапелків пам'яті спливали малюнки, які я з великою натугою виводила на уроках образотворчого мистецтва в школі. Косі й криві. Може, якби показати ті каляки спеціалісту, а не нашій вчительці образотворчого мистецтва, вони виявилися б незгірш, ніж у Пікассо?

Певно, аби не згадала про лікарню, моє особисте життя змінилося би до невпізнанності. Виставки, софіти, богемні тусовки, мольберти, нетривалі сексуальні зв'язки з чоловіками-моделями... Але мені потрібно до лікарні. От завжди так – щось стає на заваді карколомним планам.

Певно, мама вже розриває мій телефон, який я вирубила ще з вечора. Так і є. Сім сповіщень «я намагався вам

подзвонити». Жодної тобі есемески. Моя мама не вміє надсилати есемески. Довелось передзвонювати їй.

– Все пам'ятаю. Вже вдягаюсь. Почуваюсь прекрасно. Так-так, піду. Так-так, здам аналізи. Так-так, зайду до сімейного. Все розкажу. Все, мам, побігла, – відповіла відразу на всі поставлені питання.

Мама така активна щодо мого життя не завжди, дякувати Богові, а лише під час канікул. Невдовзі відпочинок закінчується, і вона повертається до своїх спиногризів у школу. Алілуя! Ми з татом звільнимось від вчительського контролю.

Я вдяглась по-зимовому, зважаючи на вчорашній сніг, і лише вийшовши надвір зрозуміла – втяла дурницю. Перехожі спішили у своїх справах, порозстібавши куртки та познімавши шапки. Температура повітря о восьмій ранку піднялась уже до десяти тепла. А на день обіцяли всі чотирнадцять.

– Подумати тільки, які перепади. Вчора нуль, сьогодні двадцять, – не могла заспокоїтись у черзі до сімейного лікаря огрядна пані. – Це ж який організм витримає? Це для гіпертоніків – смерть.

Вже й не знаю, чого ця пані так переймалась долею гіпертоніків? Судячи з її енергійної тиради, хвороби серця їй не загрожують. Щонайбільше – у неї можуть бути проблеми з травною системою чи обміном речовин.

– Що? – звернулась до мене огрядна пані.

– Що? – те саме запитала у неї я.

– У кого травна система чи обмін речовин?

– У мене, – миттєво вийшла з ситуації, бо ж, як завжди, переплутала як треба думати, а як говорити.

За тиждень сидіння вдома й спілкування винятково із собою ця система дала збій. Ймовірно, про обмін речовин я сказала вголос, тому й почула ця енергійна хвора пані.

Нас у черзі, незважаючи на ранню годину, нараховувалось семеро. Загалом жінки. Точніше, шестеро жінок і один

нервовий старигань, який вже кілька разів тарабанив ковінською у двері нашого сімейного лікаря.

– Начинай прийом, лікарня, – кричав, доповнюючи стуком, а тоді знову затихав до наступного нападу, який стався рівнесечко за хвилину від попереднього. До нашого гурту підійшла молодичка з дитиною на руках, і я підвелась зі свого місця.

– Сідайте.

Мені довелось перебратись на кушетку через два кабінети від потрібного мені.

– Ми скажемо, що ви в черзі, – голосно пообіцяла огрядна пані й знову взялась розповідати про перепади температур новоприбулій жінці і її малюку.

Я переглядала стрічку новин у Фейсбуці й краєм вуха чула, що за рогом, біля кабінету невролога, гаряче перешіптуються ще якісь вінничанки. До них долучався й чоловічий голос. Шепотіння звучало драматично. Слово за словом – і я перемкнула свою увагу з телефону на шептунів, проте для годиться дивилась в екран Хуавея.

– Це жаж, це просто жаж, – бідкалась одна жінка, і якщо не надто вслухатись, то здавалося, що вона дзижчить.

– От вам і реформа здоров'я, – підсумовував дядько чи молодик, хтозна, я ж його не бачила. – І в них таке всюди. Куди не кинь. Безлад, тільки в руки дивляться. Без коробки чи пляшки вже й не приходить.

Чоловіка явно турбувало щось особисте у співпраці з лікарями.

– Подумати тільки, а привезли ж мертву. То як так? Га?

– Тут таке. Везуть живу, глядь – вже мертва, привезли мертву, а вона... тойво... Я собі уявляю, – замислився чоловік, – вірніше я собі геть не уявляю.

«О, це вже цікавіше, – підсунулась на той кінець кушетки, звідки слухати краще. – Якесь інтрига».

– А ви бачили, що в них там твориться? – мало не плакала ще якась жінка і, сказавши свою репліку, голосно гикнула.

По короткій паузі розмова відновилася.

– Та що ви кажете? Що нам там дивитись? Ви тут подивіться. Вони хочуть, щоб для мертвих були умови. А для живих ви не хочете? – це вже знову дядько чи молодик.

На чоловіка зашикали й присоромили, мовляв, хіба про це мова. Мова ж про інше. От і мені цікаво, про що мова. Я набралась нахабства і зазирнула за ріг.

– А-а-а, це ви про отой випадок? – запитала, поняття не маючи, про що вони говорять, але вивідати дуже хотілось, ну бо я люблю пхати свого носа куди не слід. Чи куди слід.

Гурт – дві старенькі, одна молода і таки дядько років шістдесяти в огидній кроликовій вушанці, одночасно повернулись до мене й замовкли, ніби їх хто качалкою огрів. Першим, як і годиться, отямився дядько.

– Таких випадків гать гати. Тільки ж про це в газетах не пишуть докладно. Так, повідомили якісь краплі, аби відчепитись.

От гад, зміг викрутитись.

– Ну, скажете таке, гать гати. Це інцидент, сенсація, – втрутилась молода. – Може, навіть самі журналісти таке влаштували, аби було про що писати.

Усі задумливо закивали головами й всотались у власні аналізування такої гіпотези.

Мені лишалось лише скрушно зітхати.

– Ні, воно й нічого, якщо мертві оживають. Це ж краще, ніж коли навпаки, – вставила свого бабуся.

«Мертві не помирають» – випірнуло у моїй голові, й перед очима мелькнула заставка вчорашнього фільму. Я зрозуміла, що ось-ось ухоплю ниточку розмови й потягну... І тут почула своє прізвище, оголошене чи не на всю лікарню.

– Кирпач! – кликала мене медсестра.

За хвилину, доки минала чергу, наслухалась про себе чимало цікавого. І що я блатна, і що все тут по знайомству, і що їм, бідним, займай чергу, а оці так пруть. Огрядна жіночка нагадала, що я займала за нею, а пхаюсь перша. Обурення накрило пацієнтів, і навіть дитина гучно заревла.

Насамкінець, дід, який стукав ковінькою по дверях, вгрів нею мені по нозі. Саме тоді як я заходила до кабінету лікарки, на прийом до якої мене записала мама три дні тому. Без усілякого блату і протекцій, поміж іншим.

– Нічого цим людям не доведеш. Є ж запис. Подзвони, запишись на потрібний час і приходь. Ні, вони сунуть в живу чергу, а тоді роблять мені тут революції, – перш ніж вислухати мої скарги, сімейна лікарка оприявила власні.

Терапевтка мене оглядала, точніше, допитувала, а медсестра в якомусь непристойно романтичному настрої дивилась у вікно. Образ Джейн Ейр, що чекає на Рочестера, страшенно дисонував із зовнішністю сестри.

Тітці далеко за п'ятдесят, і ваги в ній вдвічі більше, ніж віку. Ну, це так, на око. Час від часу медсестра лірично зітхала й переривчасто, як дитина після плачу, видихала. Лікарка, моя ровесниця, цікавилась, не піднімаючи на колегу очей.

– Ірино Павлівно, що ж ви так важко зітхаєте?

Ірина Павлівна, прикладаючи пухкі долоні до рожевих щік, відповідала, що їй моторошно. Врешті, Ірині Павлівні довелось йти в реєстратуру, аби принести звітні результати аналізів отого діда, що й досі стукав палицею у двері. Ми з лікаркою лишились наодинці, і тепер вона пояснила мені, хоч я й не просила, чому і чого медсестра бентежиться.

– Понарозповідають одна одній нісенітниць, а тоді боються в другу зміну працювати.

– Вона ніби когось там виглядала, – зіронізувала я, показавши пальцем на вікно. – Коханого?

– Угу, – промугикала медичка й попросила мене підійти до шибки, тобто до денного світла, аби глянути мені в горло. – А-а-а, – навчила, що маю робити.

Я сумлінно акала, відкривши рота щонайширше. Тим часом лікарка, яку, до речі, звали Аделаїда Володимирівна (це я прочитала на її бейджику, пришпиленому до халата) продовжила розповідь.

– Вона дивилась на патологоанатомічне відділення.

Лікарка хвилю помовчала і додала, щоб мені було зрозуміліше.

– На морг.

Я не могла говорити, але вирячила очі, що мало б означати «та що ви кажете?», або «про який такий морг?», або «чого б то медсестрі дивитись на морг?»

– Закривайте, – скомандувала.

– Чого б це їй дивитись на морг? – запитала я й кинула швидкий погляд на одноповерхову будівлю з червоної цегли, на ту будівлю, яка тривожила медсестру.

– Бо в нас там труп ожив, – посміхнулась Аделаїда Володимирівна.

«Так от що означало те: "А привезли ж мертву", от про що теревенили пацієнти під кабінетом невролога».

– Весело у вас тут.

– Та є трохи, – погодилась жінка. – Наскільки я розумію, вам не потрібен лікарняний?

– Ні.

– Тоді ще кілька днів поприймайте оце, – дала один папірець, – і оце, – підсунула інший. – Було б непогано, аби ви здали аналізи.

Я хотіла ще розпитати про той оживлий труп, але в кабінет вже впливала медсестра. Як лишень вона з такою комплекцією проходила в цей дверний отвір? За нею ліз дід з палицею. Добре, що я не хворіла на бронхіт, бо в такому разі лікарка мене б слухала і я могла б оце зараз постати перед настирним мужиком напівголою. Хоча, може, він на це і розраховував.

– І ось ще, – зупинила мене лікарка, простягаючи блакитну шмату. – Дуже вас прошу кілька днів, виходячи межі люди, одягайте маску, аби не заражати інших. Це нам волонтери приперли. Мусимо роздавати.

– А можу ще заражати? – здивувалась я і в той момент зраділа – кілька днів триматиму свою маму на відстані. Якщо не повірить –хай дзвонить Аделаїді.